

vestnik

GLASILO DOMOBANCEV IN DRUGIH PROTIKOMVNISTIČNIH
BORCEV —

NOTICIERO DE SAN MARTIN

REGISTRO NACIONAL Nº 393.650 - 2-X-1952

III. LETO

San Martin, marec-april 1954

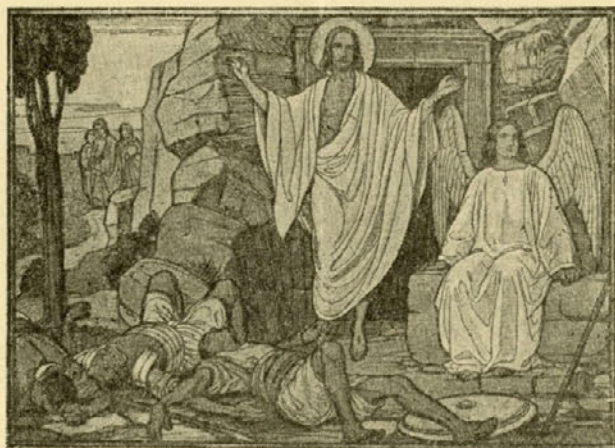
Štev. 6

VELIKI PETEK --- VELIKA NEDELJA

Kristus je mogel vstati od mrtvih šele potem, ko je na veliki petek umrl. Če ne bi bilo velikega petka, bi tudi ne bilo velike nedelje. Največji krščanski praznik vsebuje torej dvojno nasprotij: smrt in življenje, žalost in veselje. Prav

v tem je skrivnost in veličina velike noči, prav v tej harmonični združitvi teh največjih nasprotij. Kristus je umrl zato, da je mogel zopet oživet. Doživel je največje trpljenje in ponižanje, da se je potem svetu pokazal v tem večjem veličastvu.

Ko v duhu premišljujemo to Kristusovo veliko noč, najdemo tolažbo tudi za sebe in za usodo svoje domovine. Doživeli smo svoj veliki petek z ogromnim trpljenjem in ponižanjem in tudi s smrtjo. Vzeli so nam vse: premoženje, življenje in celo čast. Žive in mrtve so blatili in klevetali. Niso privoščili pokoja niti kostem naših mučnikov. Legije naših mož in fantov so bile zaklane kot velikonočno Jagnje. Naši domobranci so opravili vseh štirinajst postaj slovenske Kalvarije.

Da strašen je bil naš veliki petek. Toda ali našemu velikemu petku ne bo sledila velika nedelja? Ali mi ne bomo doživeli vstajenja, ali ne bomo tudi mi zapeli svoje aleluje, kakor jo duhovnik zapoje ob vstajenju Kristusa.

Tistim, ki so malodušni in nepočakani, zakličimo na ves glas, da se bo predramila njihova duša iz otopenosti: **Kakor je Kristus res vstal, tako bo resnično doživel tudi naš razbičani in po-teptani narod svoje vstajenje.** Greh je obupavati, greh je ne verjeti v pravico, greh je ne upati. Velikemu petku je sledila in je morala slediti velika nedelja. Če bi se to ne zgodilo, bi bila pravica poražena, bi dobrota ne zmagala. Zato mora biti v nas ne samo trdno upanje, ampak tudi še trdnjše prepričanje, da bo naša domovina zopet oživela, da se bo zopet veselila. In z njo se bomo veselili tudi mi vsi, ki bomo po vsem trpljenju in ponižanju mogli zopet na domačih tleh zapeti mogočno alelujo.

Prihodnja številka bo posvečena naši ženi v borbi za narod.

TEŽKI KRIŽ NESEL

V vsem času svojega kroženja po vsemiru stvarstva, gotovo zemlja ni nosila težjega bremena na svoji površini, kot je sprevod Velikega petka, ko je božji Odrešenik v Jeruzalemu nesel težki križ, obkrožen od nahujskane množice, ki so ga zasmehovale, preklinjale, kot nikogar prej in ne poslej! Kako je zaječala takrat zemlja, ko se je Zveličar pod težo križa trikrat zgrudil na njo! Boi zemlje je bila tolika, da si je morala dati duške, ko so skale pokale in so se grobovi odpirali! Dobila pa je zadovolčenje, ko je roka nebeškega angela dvignila grobovo skalo in je iz groba vstal poveljani Odrešenik. Neizmerno pa je bilo zasluženje te žalostne in pretežke Zveličarjeve križeve poti, kot nas uči sv. vera.

Saj nam bo odpuščeno, če se ob tej žalosti velikega tedna spomnimo še one teže, ki jo danes nosi zemlja, tako silne — kot se tolikokrat povdarja — kot še nikdar ne doslej. Težo gorja prve svetovne vojne — 50 milijonov samo pobitih, kaj šele drugih nesreč. Saj če pade eden družinski oče, že zazija vrzel v družini, ki se nikdar ne spolni; en družinski član, zaskeli rana, ki se dolgo celi. Kaj je dala pa druga svetovna vojna ubitih, zaklanih, vdov in sirot, obsojencev, beguncev, požganih domov, uničenih domačij, strtih sreč in nad; ko bi se vsi ti uvrstili v sprevod vsak s svojim križem, kaka grozna vrsta bi bila, plakala bi zemlja, še skala bi se solzila. In v tej žalostni procesiji bi zrl tisoč tisoče slovenskih trpinov! Ko bi vsak izmed domobrancev pokazal svoj križ, kaj bi bilo sočutnih solz, joka in vzdihov! In ta sprevod je šel — zemlja jih je sprejela v tisoč tisočih, dala počitek utrujenim — in povžila njihove poslednje moči — njih duše so šle pa v večni mir. A tudi to trpljenje ima svoje zasluženje za nje same in za naš narod! In že na tem svetu! Glej naš Vestnik je povezan z organizacijami drugih narodov, ki po zameni obojnih glasil črpajo iz Vestnika opis naših „Dejanja govore“, „Matico mrtvih“ kot tudi ostalih člankov. Po njih se odgrinja slovenska domovina in naš narod, ki je doslej tako nepoznan v sve-

tu, zato tako neupoštevani in krivično tlačeni.

V to je poklican ves naš narod. Pesniki, pojte pesem o domobrancih iz dneva njihovega križevega pota, povestničarji kje so bogatejši viri kot je ona velika doba našega naroda, slikarji, kaj ste v zadregi za snov, ko jo dnevi onih muk ponujajo vam na vsak korak! Zgodovinarji, brskate v stoletja nazaj, prav — a danes je nujno, da razglablimate našo dobo v domovini in tujini na vseh področjih narodovega udejstvovanja.

Ne le živemu narodu in živi kulturni sili, marveč tudi mrtvim velikanom, domobrancem in protikomunističnim žrtvam vršimo s tem neprecenljivo dobro, da njihov križev pot tudi v tem pogledu ne bo zaman!

Katyn je na Poljskem kraj, kjer so ruski komunisti postrelili skupno 11 tisoč poljskih oficirjev!

Koliko pa prispevajo še druge slovenske protikomunistične publikacije!

Tuji svet izraža začudenje nad našim pogumom, žrtev polnim, značajnim bojem zoper razdiralni sodobni element — komunizem! Da to ni brez haska, beri tu poročilo iz Pregleda, New York, članek Jugoslovanski Katyn. Vendar so se začeli drugi narodi zanimati za nas.

Pa to je šele začetek, zopet pa trdimo, prišli bodo dnevi, ko bodo zablesteli križevi poti naših junakov in žrtev! Ne razvija se sicer v svetu vse tako kot si želimo, a že močno gre v to smer! Bori sami so plačani v zavesti, da so delali prav, Bogu in narodu v korist, in uživajo plačilo! Hočejo pa videti sadove svojega dela.

VSEM SLOVENCEM IN SLOVENKAM

POSEBNO PRIJATELJEM IN PODPOR.

NIKOM NAŠEGA DELA ŽELIMO

VESELO VELIKO NOČ!

Uredništvo „Vestnika“

DEJANJA GOVORE

JUGOSLOVANSKI KATYN

(Priobčuje „Pregled“, New York,

„La Liberté“, ki izhaja v Friborgu, je dne 28. avgusta 1953 objavila naslednje poročilo iz Avstrije:

„Na Koroškem in v avstrijskem delu štajerske ob jugoslovanski meji, vlada sedaj veliko razburjenje, ki je našlo svoj odmev tudi v tisku. Prebivalstvo ob meji odgrinja zastor, ki je zakrival strašno žaloigro, ki se je dogodila leta 1945, kakor dva tedna po premirju v južnem delu Koroške. Doslej so ljudje molčali, ker so se bali represalij titovskih zastopnikov. Stvar so povzročili Titovi partizani.

Koncem vojne so Titovi partizani upadli v tisti del Koroške, kjer živi slovenska manjšina. Po dveh tednih okupacije so angleške oblasti pozvale jugoslovanske čete, naj zapuste Koroško in naj se umaknejo nazaj za mejo. Sedaj ugotavljajo, da so Titovci predno so zapustili avstrijska tla, izvršili strašne pokolje. S strelji v tilnike so likvidirali veliko avstrijskih in slovenskih nekomunistov, mož, žena in otrok. Trupla so pometali v jame in jarke. Teroristična dejanja slovenskih komunistov so povzročila tak strah v obmejnih krajih, da se Avstrijci nikjer niso upali odkrito govoriti o teh strašnih dogodkih.

V zadnjih tednih so se avstrijskim oblastem javile neke priče teh zločinov. Priče so izpovedale dejstva, da odkrivajo nekaj podobnega, kot se je zgodilo v Katynu. Izpovedi so vzbudile ogorčenje v vsej Avstriji. Odkritja teh prič je objavil tudi tisk. Javnost zahteva, naj se prične takoj preiskava cele zadeve. Nekatere priče so take, ki so jih Titovci tudi hoteli odstraniti, pa so srečno ušle. Oblasti doslej niso storile nič drugega, le zaslišanja so izvedle, sicer pa z zadevo odlašajo. Prebivalstvo pa dobro ve, da nekateri storilci sedaj opravljajo važne službe v jugoslovanskem režimu in zahteva, naj se preiskava vodi z vso strogostjo.

Titove oblasti se zelo trudijo, da bi zakrile to stvar, s tem pa se še bolj izdajajo, kako jih zadeva vznemirja. Ker ne morejo tajiti izvršenega klanja, se izgovarjajo in trdijo, da bi anketa bila brezpredmetna in da so klanje izvršili

neonacisti. Poleg tega se poslužujejo starih zastraševalnih metod, češ, da bi raziskovanja mogla močno kaliti odnose med sosednjima državama.

Avstrijsko prebivalstvo se na te grožnje ne ozira, ampak stalno ponavlja in zahteva, da se ti dogodki osvetle.

Titovi komunisti so izvršili še druga, večja zločinstva in pokolje v slovenskih gozdovih nekaj dni po končani vojni. Ko so namreč prenehale sovražnosti, so tisoči Hrvatov in Slovencev bežali pred rdečimi in se zatekali v Avstrijo. V poplavi teh beguncev so bili tudi vojaki, ki so bili proti svoji volji mobilizirani v redne slovenske in hrvaške edinice in pa partizani protikomunistinih organizacij, ki so v svojih domačih krajih opravljali varnostno službo, da so varovali svoje vasi pred plenitvami ter čuvali življenje civilnega prebivalstva, starkov, žena in otrok.

Angleške okupacijske oblasti so izročile Jugoslaviji na desetine tisočev teh beguncev. Angleži so takrat zaupali v Titovo častno besedo, ki jo je dal v zagotovilo, da bodo njegove oblasti kaznovale samo take, ki so krivi vojnih zločinov. Poleg tega je obljubil, da bodo krivdo ugotavljali v popolnoma rednem postopku. V zasmeh te častne besede, ki jo je dal šef države, so bili skoraj vsi ti begunci ubiti s strelom v tilnik. Trupla so pometali v jarke in prepade sredi slovenskih gozdov. Nekatere so vrgli v Dravo, ki je tedne in tedne nosila ta trupla.

Po skromnih računih je 12.000 Hrvatov in 10.000 Slovencev tako izgubilo življenje v gozdovih okoli Pliberka in v Kočevskem Rogu.

Hrvatske in slovenske emigrantske skupine so često apelirale, naj bi se izvršila preiskava teh strašnih tragedij Avstrijcev na Koroškem in še strašnejših in večjih, ki so se zgodile v gozdovih Slovenije pri Pliberku in v Kočevskem Rogu.

Ta apel ne bi smel ostati brez odmeva. Ali bo svet vsaj sedaj, osem let po vojni zvedel, da ima tudi Jugoslavija svoj Katyn, strašnejši kot je poljski?,

VETRINJSKI PSALM

in rožmarina in z blagoslovljeno vodo
S hysopom jih pokropi —
z vejico roženkravta
slovenskega spomina!

Škrlatne kot nagelj njih rane
kot sneg bele
se bodo blestele
čez naše poljane
v vek iz veke
kot njih geniji
in njih krvave stopinje.

Vetrinje!
Tabor izdanega človeka!
Sramota Evropi!
Žalost Sloveniji!
Meč skozi srce Materinje!
Vetrinje!
Joj!
S hysopom jih pokropi!

S hysopom jih pokropi,
te slovenske bataljone,
vriskajoče iz zmag —
zdaj na vetrinjski poljani
brez orožja
kot človek nag,
ki ga le milost božja
drži na dlani.
Z vero v Albione
in njih besedo
so v vojaškem redu
stopili na kamijone,
a z drvečega teka
so pojoči tropi
pali v muke smrti,
kot so kazali načrti
izdaje gostinje...

Vetrinje!
Pot izdanega človeka!
Sramota Evropi!
Žalost Sloveniji!
Meč skozi srce Materinje!
Vetrinje!
Joj!
S hysopom jih pokropi!

S hysopom jih pokropi,
te mrliške sprevode

nagih mučnikov
skozi ječe krikov,
privezane kot na konjske povode
na blede žice,
zasramovane, zapljuvane v lice,
izlakotnele, poniževane,
na vretena natezane,
razčetrverjene in razrezane
in v srce zaklane,
pognane v hrib med nože
s telesi kot krvave rože,
s streli v vratove
vržene v podzemskie rove
v jame in prepade
med kamenje in gade,
kopa h kopi —
krvava reka...
O zemlja slovenska,
kdaj boš ta zrna semenska
dvignila iz jame katunje?
Vetrinje!
Smrt izdanega človeka!
Sramota Evropi!
Žalost Sloveniji!
Meč skozi srce Materinje!
Vetrinje!
Joj!
S hysopom jih pokropi!

S hysopom jih pokropi,
z vejico roženkravta in rožmarina
in z blagoslovljeno vodo slovenskega
spomina!

To slovensko vojsko
in nje muko herojsko:
njih rane kot škrlat krvave
ko sneg se bodo blestele od Slave
v večnem lesketu
v vek iz veka
kot njih geniji —

seme novega človeka

Sloveniji!
Evropi!
Svetu!
S hysopom jih pokropi!...

Jeremija Kalin

Rev. Andrej Jerman CM:

IZ DOMOBRANSTVA PREKO MISIJONSKIH KRAJEV V ARGENTINO

V. UMIK IZ KITAJSKE NA FILIPINE

Po nenadnem prekoračenju reke Jangtcekiang so se komunisti prav hitro približali Šanghaju. Med tem sem tekal po šanghajskih ulicah in mrzlično urejeval dokumente za Filippine. Slednjič sem imel papirje urejene, a kje dobiti prevozno sredstvo, ker je vladal že povsod precejšen kaos. Previdnost božja se je zopet očitno pokazala. V nekem uradu sem se srečal z nekim dobrim Portugalcem, ki je imel dobre zveze z ameriško letalsko kompanijo Northwest. Z vso vnašo in spretnostjo je izposloval zame in za sedem drugih Kitajcev mesto na zadnjem avionu te kompanije, ki je z nami odletel na Filippine ravno 4 dni predno so komunisti zasedli Šanghaj. Po šesturnem mirnem poletu preko Formoze smo 28. aprila 1949 srečno pristali v Manili. Objelo me je zopet čisto novo okolje in razmere, dasi so Filipini razmeroma zelo blizu Kitajske. Imel sem nekako občutek, kot da sem se vrnil v Evropo. Že po nekaj dneh človek ugotovi, da so tu Evropejci in Amerikanci imeli veliko opraviti. Že sama govorica (angleščina in španščina) ti ozdaja, poleg tega pa tudi način življenja in običaji. Zlasti pride do izraza katoliška tradicija, katero so španski misijonarji na teh otokih prav krepko zasadili. Pozna se pa seveda tudi ameriški vpliv, posebno sedaj, v šolah ter javnih ustanovah in administraciji ter tehniki. Tako ima obiskovalec teh otokov priložnost zaznati odtenke azijske, španske in ameriške kulture in civilizacije.

Na Filipinih sem se razmeroma hitro znašel. Predstojniki so me poslali v nadškofijsko semenišče v Manili, da tam končam še zadnji dve leti bogoslovnega študija. V enem letu prakse sem se angleščini in španščini toliko privadil, da nisem imel potem posebnih težav za izražanje. To mi je vsekakor služilo, da sem se vedno bolj počutil domačega. Po dveletnem študiju sem končno na Fili-

pinih doživel največji dan v svojem življenju — mašniško posvečenje na den 10. marca 1951. Novo mašo sem imel čisto po misijonsko. Za asistenco pri slovesni novi maši sem imel kitajske sobrate, novomašni pridigar je bil nek španski sobrat, gostje pa filipinski semenišniki in ljudstvo. Čeprav moji novi maši ni prisostvoval noben Slovenec, sem se kljub temu počutil nadvse srečnega, da sem po tolikih nevarnostih doživel uresničitev svojih mladostnih sanj — mašniško posvečenje. Po novi maši so me predstojniki določili za profesorja v istem semenišču, kjer sem sam končal redne bogoslovne študije. Ostal sem tam dve leti in medtem, zlasti v počitnicah obiskal z ladjo razne filipinske otoke, od katerih je okrog 2000 naseljenih z raznimi rodovi malajske rase. Po 4 letih bivanja na Filipinih sem se zlasti tamošnji klimi zelo dobro privadil, zato mi je bilo po eni strani kar žal, da sem moral zapustiti te lepe otoke ter oditi naprej v druge dežele.

VI. IZ FILIPINOV PREKO USA IN KANADE V ARGENTINO

Sledeč pozivu predstojnikov sem 29. avgusta 1953 z avionom zapustil Filippine in odletel preko Tihega oceana v USA. Ustavili smo se najprej na otoku Guam, potem na samotnem otoku Wake, kamor smo se morali po treh urah poleta proti Hawajskim otokom vrniti, ker nam je en motor odpovedal. Z zopet urejenim motorjem smo nato 10 ur porabili za polet iz Wake do Hawai. En dan sem ostal na Hawajih, kjer se nisem mogel dovolj načuditi lepoti teh otokov. Ti otoki so kot eno samo poletno letovišče, kjer se zbirajo izletniki vseh mogočih ras in narodnosti. Hitro je minil dan in že smo morali naprej. Po deseturni mirni vožnji smo pristali že na ameriških tleh — San Franciscu. Iz San Franciscusa sem takoj odletel v Los Angeles, kjer sem se mudil tri dni. Mesto je ogromno (70 km dolgo) in lepo. Silno razkošne so rezi-

dence s svojimi bajnimi vrtovi v mestnem predelu Hollywood. Razgibanost prometa v tem mestu je nekaj neverjetnega vsaj nekaj dni za tistega, ki prvi obišče to mesto. Pot me je nato vodila z brzim vlakom v Texas. V enem dnevu in eni noči sem prevozil okrog 3.000 km. Voziti se z modernim ameriškim brzovlakom je tudi svoje vrste užitek in komodnost. Sobratje v Los Angeles so mi preskrbeli na vlaku „rumette“, sem imel vtis, da sem v prazni sobi. Vendar sem se kmalu razgledal in začel potegovati za razne ročaje in pritiskati na gumb. Pri vsakem potegljaju ali pritisku se je kaj novega pokazalo: postelja, umivalnik z gorko in mrzlo vodo, stranišče, shramba za čevlje, brivski pribor, obešalniki itd. Dalje sem opazil razne vzvode za reguliranje temperature zraka, napravo za „air condition“ in druge avtomatske naprave za čim večjo udobnost potnika. Zdelo se mi je kar preveč, posebno ob spominu, kako in v kakšnih razmerah sem se kot jetnik partizanov vozil z vlakom v Kočevje. V Texas sem en teden obiskoval dva svoja slovenska sobrata, od katerih eden je že več let profesor v San Antonio, drugi pa v Laporte. Občudoval sem zlasti bogastvo in moderno poljedelstvo te zvezne države. Pravili so mi, da je v zadnjem letu država Texas pridelala preveč pšenice. Iz Texas sem se odpeljal v New Orleans (Louisiana), kjer sem tudi obiskal enega sobratov. Mesto se ponaša s krasnimi parki in igrišči. Zanimivo je to, da je ena tretjina prebivalstva v tem

PESEM PADLIM DOMOBRANCI

Vigred se povrne,	Tam v Kočevskem Rogu
vse spet oživi,	zdaj počivate,
tratica pogrne	tampri večnem Bogu
se s cveticami,	raj uživate!
Ptičke se vrnilo so	Iz srca vam kličejo:
spet v domači gaj,	„Prosimo zdaj za nas,
a prijatelj ne bo da se srečni snidemo	
nikdar več nazaj,	v Bogu vsi pri vas!

Priznani slovenski dirigent, skladatelj in zbiralec nar. pesmi, inšpektor direktor Marko Bajuk, nam pošilja to dragoceno pesem, ki se bo pela na raznih žalnih domobranskih spominskih proslavah. Pesem je v prvi kitici znana, druga pa je nalašč prirejena za domobranci in je harmonizirana, predelana v zelo preprosto, okusno obliko. Kdor želi to pesem, naj nam sporoči in pošlje za poštino 3 pese.

mestu že zamorske rase ter imajo že svoje ločene okraje in posebne župnije. Po kar prekratkem obisku v tem prijaznem mestu sem zopet odrinil naprej, tokrat zopet z avionom. Pristali smo za eno uro v Birminghamu nato za nekaj ur v Pittsburgu in dospeli nato v glavno mesto Washington. Mesto res imponira s svojo predsedniško palačo (White House) in Pentagonom (sedež gen. štaba USA). Obiskal sem tudi katoliško univerzo (Catholic University of Washington) ter prve temelje nacionalne baziške za USA, kar bo gotovo nekaj edinstvenega na svetu, ko bo končana. Ker sem bil že ravno v Washingtonu, sem izrabil tudi priliko, da sem obiskal našega narodnega zastopnika dr. Kreka, s katerim sem se eno popoldne o marsičem pogovoril. Zapustil sem to lepo mesto ter se odpeljal z brzovlakom v Philadelphijo, eno najstarejših mest v USA. Mesto je neznansko dolgo in skoro polovica mesta so same tovarne. Posebnih znamenitosti v mestu ni, razen e omenim obisk „Zvona svobode“, nekoč državna zbornica, kjer so leta 1776 proglasili neodvisnost USA, zdaj pa nekak narodni zgodovinski muzej. Lepe vtise ameriškega katoličanstva sem dobil v baziliki Medalla Milagrosa v Germantown, v severnem predelu Philadelphije, kamor se vsak ponedeljek zgrinjajo množice ameriških Marijinih častilcev in se tam opravi vsak ponedeljek kar 12 noven (devetdnevnica na čast Marijini čudodelni svetinji. Končno sem odpotoval v največje mesto na svetu — New York. V tem mestu sem se ustavil 14 dni ter se čudil trgovini, prometu, tehniki in zlasti mnogim in ogromnim nebotičnikom. Iz radovednosti sem se povzpел na najvišjega (102 nadstropja - z imenom „Empire Building“, iz katerega se drugi nebotičniki po 40 in 50 nadstropji vidijo kot pritlikavci, ljudje in avtomobili na ulicah pa manjši kot mravlje. Z nekim španskim sobratom sem napravil tudi „nočni obisk“ New Yorka. Nisem se mogel ob tej priliki načuditi naravnost potratni razsvetljavi nebotičnikov, trgovin, kinodvoran in vsakovrstnih drugih reklamnih naprav. Dobesedno se te ustanove kar kopljejo v morju luči vsakovrstnih barv.

Iz New Yorka sem jo enkrat mahnil z vlakom tudi proti Kanadi. V Niagari

mi je ameriški sobrat pomagal, da sem dobil dovoljenje za vstop v Kanado. Ob idiličnem Ohajskem jezeru sem se z avtobusom pripeljal v Toronto, kjer sem poleg sobratov obiskal tudi nekatere svoje sorodnike, znance in druge Slovence. Kljub kratkoročnosti mojega bivanja v Kanadi sem vendar opazil, da ima ta dežela veliko možnosti za razvoj v vsakem pogledu in tu še ne izgleda vse tako izumetničeno in izpeljano do takšne tehnične višine kot v USA. Nazaj grede sem se zopet ustavil v Niagari, kjer sem imel priliko ogledati si največje slapove na svetu. Od tu sem zopet odnesel nov neizbrisen spomin. Užil sem res edinstven prizor, ko so se ob sončnem zatonu žarki uprli v one ogromne slapove in na njih uprizorili trojno mavrico. Bilo je to ravno v nedeljo popoldne in nas je bilo tam okrog pet tisoč radovednežev, ki se niso mogli načuditi tej božji lepoti. Zapustil sem Kanado in zopet odšel v New York, da uredim vse potrebno za potovanje v Argentino.

8. oktobra 1953 se je ob krasnem vremenu dvignil velik letalski aparat Pan American Company na newyorškem le-

tališču Idlewild in že smo leteli proti Južni Ameriki. Vreme je pripomoglo, da je bila vsa, 28 ur trajajoča vožnja silno lepa in mirna. Po 8 ur neprestanega poleta smo se ponoči ob 9 ustavili na otoku Trinidad (Port of Spain) blizu Venezuele, potem ko smo zvečer leteli čez lepo razsvetljeni Puerto Rico. Iz Trinidad smo nadaljevali pot čez prostrano Brazilijo v Rio de Janeiro. Ko se je naš avion približal temu najlepšemu mestu v Južni Ameriki, sem zopet kar nepremično zrl iz aeroplana to tako slikovito mesto. Kar nerad sem se moral posloviti od tega prekrasnega mesta, kajti leteli smo že proti Uruguayu in se ustavili v njegovem glavnem mestu Montevideo. Le kratek pristanek in ostal mi je še kratek kos poleta v Buenos Aires. Iz Montevidea smo frčali samo 45 minut in že se je prikazalo prostrano glavno argentinsko mesto. Srečno smo pristali in dal sem v duhu zahvalo Bogu, ki me je tako očetovsko varoval na tako dolgi poti iz Filipinov preko Severne Amerike v daljnjo Argentino, kjer se zdaj skušam čimprej prilagoditi novim okoliščinam in kaj napraviti za božjo čast v tej, zame novi deželi.

MATICA MRTVIH

325. Zelinger Anton, delavec, oče 2 otrok, star 46 let, odpeljan in na zvezinski način mučen v Suhadolu pri Novem mestu.

326. Gozboda Jože, pos. sin, dom. podnarednik 39. čete, star 27 let, vrnjen iz Vetrinja.

327. Gozboda Jože, Dolž, posestnik, oče 2 otrok, domobranec v Novem mestu, star 29 let, mučen in nato ubit od partizanov.

328. Dragan Jože, Dolž, posestnikov sin, dom. podnarednik, star 27 let, ubit od partizanov pri Novem mestu.

329. Dragan Anton, Dolž, pos. sin, oče 2 otrok, star 30 let, domobranec v Novem mestu, ujet od partizanov in ubit.

330. Brulc Jože, Dolž, posestnikov sin, domobranec v Novem mestu, star 21 let, ujet in ubit od partizanov neznano kje.

331. Škufca Jože, Dolž, pos. sin, vaški stražar, star 28 let, ubit na Turjaku leta 1943.

332. Škufca Franc, Dolž, posestnikov

sin, domobranec v Novem mestu, star 20 let, ujet in ubit neznano kje.

333. Golobič Janez, Dolž št. 55, domobranec 22. čete, star 20 let, vrnjen iz Vetrinja in ubit.

334. Golobič Franc, Dolž št. 54, posestnik, oče 2 otrok, star 30 let, ubit pri Novem mestu.

335. Hrovatič Janez, Dolž, posestnik, zapušča 1 otroka, star 32 let, ubit od partizanov v Novem mestu.

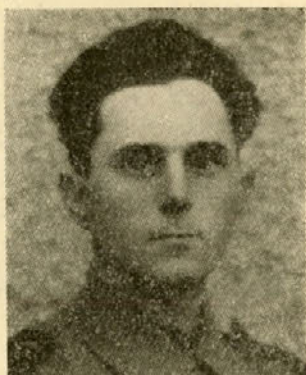
336. Sironič Alojz, Dolž, posestnik, oče 2 otrok, ujet od partizanov in ubit.

337. Sironič Viktor, Dolž, posestnik, oče 3 otrok, star 34 let, ubit od partizanov pri Novem mestu.

338. Zevnik Janez, Dolž, star 20 let, vaški stražar, ubit v Kočevskem Rogu.

339. Juršič Franc, Dolž št. 4, posestnikov sin, domobranec 31. čete, star 24 let, ubit od partizanov v Žužemberku.

340. Kobe Jože, Dolž št. 26, posestnikov sin, dom. podnarednik v Novem mestu,

Radoš Jože, rojen na Boldražu pri Metliki leta 1912, vdovec, domobranski narednik, služil zadnji čas pri posadki v Velikih Laščah, se umaknil v Vetrinje, iz Vetrinja vrnjen, med transportom mučen; odpeljan v kočevske gozdove; se rešil iz morišča, se skrival po gozdovih, dokler si ni pozdravil od žice in mučenja prizadetih ran, kot skrivač dvakrat v spopadu s komunisti ponovno ranjen na begu v inozemstvo in slednjič — skoro pred rešitvijo izkrcvavel: najden mrtev v okolici Kompolj.

star 28 let, samski ubit pri Straži od partizanov.

341. Ovsec Jože, Dolž, pos. sin, domobranec težke čete 2. jurišnega bataljona, star 25 let. Vrnjen iz Vetrinja in ubit.

342. Saksida Miha, Dolž, pos. sin, domobranec 28. čete, star 19 let, ujet kot ranjenec v bolniškem vlaku in ubit.

343. Saksida Janez, Dolž, posest. sin, domobranec 39. čete, star 21 let; ubit od partizanov v Novem mestu.

344. Bašič Janez, Dolž, posestnikov sin, domobranec 22. čete, star 21 let, Vrnjen iz Vetrinja in ubit.

345. Pavlin Anton, Dolž, star 45 let, oče 5 otrok, domobranec v Novem mestu, ubit od partizanov v Žužemberku.

346. Svetlin Ignacij, star 32 let, Moravče št. 12, odpeljan od partizanov in ubit.

347. Jerina Janez, Prikenca, Moravče, star 22 let, samski, domobranec v št. Vidu (Lukovica), vrnjen iz Vetrinja in ubit.

348. Krušič Ivan, bogoslovec, Mengeš

št. 25, domobranec na Dobrovi, vrnjen iz Vetrinja in ubit v Teharjih.

349. Krušič Anton, ključavničar, star 21 let, iz Mengša št. 12, samski, domobranec v Mengšu, vrnjen iz Vetrinja in ubit v Teharjih.

350. Kavčič Lado, Trebno na Dolenjskem, domobranski poročnik 72 čete, star 22 let, ubit od partizanov v Kočevju.

351. Tavžel Jože, Velike Lašče,inarski pomočnik, domobranski poročnik 11. čete v Ajdovščini, ubit od partizanov leta 1945.

352. Zelinger Janez, Dolž št. 33 pri Novem mestu, gozdni čuvaj, dom. narednik v Novem mestu, star 38 let, oče 4 otrok, ujet in zaklan od partizanov pri Podgradu.

353. Zelinger Janez, Dolž št. 46, posestnikov sin, domobranec 39. čete, star 20 let, vrnjen iz Vetrinja in ubit.

354. Ovniček Janez, Dolž št. 6, pos. sin, domobranec 28. čete, star 17 let, vrnjen iz Vetrinja in ubit.

355. Ovniček Matija, Dolž št. 6, pos. sin, domobranec 28. čete, 21 let star, vrnjen iz Vetrinja in ubit.

256. Ovniček Slavko, Dolž št. 24, pos. sin, domobranec v Novem mestu, star 26 let, ubit v Novem mestu.

357. Juršič Franc, Dolž št. 4, pos. sin, domobranec 31. čete, star 24 let, ubit od partizanov v Žužemberku.

358. Meden Alojzij, Kožljek št. 11, Begunje pri Cerknici, narednik 47. čete Rupnikovega bataljona, vrnjen iz Vetrinja, star 27 let.

359. Mele Alojzij, Kožljek št. 12, Begunje pri Cerknici, domobranec 47. čete Rupnikovega bataljona, se je javil kot skrivač, ubit v juniju 1945 na Marofu pri Cerknici, star 21 let.

Popravek! V številki 5 na zadnji strani zamenjaj podpise pri slikah. Na levi je Brulc Jože, na desni pa Škufca Jože.

Correo
Argentino
Suc. Cdad.
San Martín
Lib. Gral.

INTERES GENERAL
Concesión 4848

List Vestnik izhaja mesečno. Letna naročnina za Argentino 12 \$, po pošti 15, v USA 1.5 Ancianidad 130, Gral. San Martín FCNGSM, valuti primerno. — Za uredništvo in izdajatelja: [illegible] Martin. — Uprava: C. de los Derechos de la Karel Škulj, Calle San Martín 20, Gral. San Prov. Bs. As. — Tisk Grote, Montes de Oca 320